FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT F.G. JACOBS

fremsat den 11. december 2001 [1]

1. I denne sag, som er anlagt i medfør af artikel 226 EF, har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand [2]. Den påståede overtrædelse vedrører udledning af byspildevand fra Milano.

2. Direktivet har ifølge artikel 1 til formål at beskytte miljøet mod negative påvirkninger fra spildevandsudledninger.

3. I direktivets artikel 2, stk. 1, defineres »byspildevand« som »husspildevand eller en blanding af husspildevand og industrispildevand og/eller regnvand fra befæstede arealer«.

4. Artikel 3, stk. 1, andet afsnit, bestemmer, at »for så vidt angår byspildevand, som udledes til vandrecipienter, der betragtes som »følsomme områder« som defineret i artikel 5, skal medlemsstaterne sikre, at der etableres kloaknet senest den 31. december 1998 for byområder med over 10 000 PE« [3].

5. I artikel 4 er fastsat generelle regler om det byspildevand, som direktivet vedrører.

6. Direktivets artikel 5 har følgende ordlyd:

»1. Medlemsstaterne skal med henblik på anvendelsen af stk. 2 senest den 31. december 1993 kortlægge følsomme områder efter de kriterier, som er fastlagt i bilag II.

2. Medlemsstaterne sørger for, at byspildevand, der tilledes kloaknet, senest den 31. december 1998 renses mere vidtgående

1 — Originalsprog: engelsk.

2 — EFT L 135, s. 40.

3 — 1 PE (personækvivalent) er i artikel 2, stk. 6, defineret som »den mængde organisk stof, der kan nedbrydes biologisk med et fem-døgns biokemisk iltforbrug (BOD5) på 60 g ilt pr. dag«.

end beskrevet i artikel 4, før det udledes til følsomme områder, for så vidt angår alle udledninger fra byområder med over 10 000 PE.

3. De i stk. 2 omhandlede udledninger fra rensningsanlæg for byspildevand skal opfylde de relevante krav i bilag I, litra B. Disse krav kan ændres efter fremgangsmåden i artikel 18.

4. Som alternativ behøver de krav til de enkelte anlæg, der er fastsat i stk. 2 og 3, ikke anvendes i følsomme områder, hvor det kan dokumenteres, at den procentvise nedbringelse af forurenende stoffer i den samlede mængde spildevand, der udledes til rensningsanlæg i det pågældende område, er mindst 75% for total phosphor og mindst 75% for total kvælstof.

5. Stk. 2, 3 og 4 gælder for udledninger fra rensningsanlæg for byspildevand, der ligger i følsomme områders relevante afstrømningsområder, og som bidrager til forureningen af disse områder.

[...]

8. En medlemsstat behøver ikke at kortlægge følsomme områder i forbindelse med dette direktiv, hvis den foretager den rensning, der er fastsat i stk. 2, 3 og 4, i hele sit område.«

7. Ved lovdekret nr. 152 af 11. maj 1999 har Den Italienske Republik kortlagt følsomme områder, herunder især »Po-deltaet« og det nordvestlige kystområde ved Adriaterhavet fra Adiges udløb til Pesaro og de vandløb, som har deres udløb heri over et område på 10 km fra kysten.

8. Forud for vedtagelsen af lovdekretet havde Kommissionen anmodet den italienske regering om oplysninger om fremskridt i forbindelse med indsamling og behandling af byspildevand fra Milano. I sit svar henviste regeringen til et projekt om opførelse af tre rensningsanlæg, som ville omfatte 95% af spildevandet. Kommissionen konkluderede på baggrund af dette svar, at der for byområdet Milano ikke fandtes noget rensningsanlæg til behandling af byspildevand, således at spildevand fra omkring 2 700 000 indbyggere uden forudgående behandling blev udledt til Lambro-Olona flodsystemet, en biflod til floden Po, som har sit udløb i Adriaterhavet i et stærkt forurenet område.

9. Kommissionen tilsendte den 30. april 1999 Den Italienske Republik en åbningsskrivelse, hvori den gjorde opmærksom på

en mulig tilsidesættelse af direktivets artikel 5, stk. 2, idet byspildevand fra Milano ikke blev renset mere vidtgående i forhold til sekundær rensning. De italienske myndigheder bestred denne påstand blandt andet under henvisning til, at der ikke eksisterede nogen forpligtelse til at undergive spildevandet en mere vidtgående behandling, eftersom vandet ikke — eller ikke direkte — blev udledt til et område, som ved lovdekretet var blevet kortlagt som følsomt.

10. Da Kommissionen fandt dette svar utilfredsstillende, fremsatte den en begrundet udtalelse den 21. januar 2000. I svaret på denne udtalelse fastholdt de italienske myndigheder deres synspunkt og meddelte, at der var fremsat anmodning om, at der skulle erklæres nødstilstand, hvorved en forenklet procedure ville kunne finde anvendelse i forbindelse med opførelsen af de tre rensningsanlæg, der var planlagt for Milano.

11. I sin stævning indleveret til Domstolen den 26. oktober 2000 har Kommissionen nedlagt påstand om, at det fastslås, at Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til direktivets artikel 5, stk. 2, idet den ikke senest den 31. december 1998 har truffet foranstaltninger med henblik på, at udledninger af byspildevand fra Milano i et afstrømningsområde, der har sit udløb til områderne »Po-deltaet« og det nordvestlige kystområde ved Adriaterhavet — som ved Den Italienske Republiks lovdekret nr. 152 af 11. maj 1999 blev kortlagt som følsomme i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 5 — renses mere vidtgående end den sekundære eller tilsvarende rensning, som er beskrevet i direktivets artikel 4.

12. Den Italienske Republik har i svarskriftet fremsat et enkelt anbringende, som i det væsentlige går ud på, at byspildevandet fra Milano ikke udledes direkte til et følsomt område. Den italienske regering har anført, at det forhold, at spildevandet udledes til Lambro-Olona flodsystemet, som er en biflod til floden Po, der har sit udløb i Adriaterhavet i et stærkt forurenet område, er uden relevans. Floden Po er ikke blevet kortlagt som et følsomt område i hele sin udstrækning, men at dette kun er tilfældet for dens delta, som befinder sig mere end 300 km fra Milano. Ikke desto mindre gør den italienske regering opmærksom på, at der er taget skridt til at fremskynde opførelsen af tre rensningsanlæg.

13. Kommissionen, som havde forudset den italienske regerings anbringende, har i sin stævning gjort gældende, at dette anbringende er i modstrid med direktivets bestemmelser, som er formuleret utvetydigt. Anbringendet forudsætter, at det i henhold til direktivet skulle være tilladt at undtage spildevand fra en storby som Milano fra enhver form for rensning, blot fordi spildevandet ikke udledes direkte til et følsomt område. Efter Kommissionens opfattelse fremgår det imidlertid klart af direktivets artikel 5, stk. 2 og 5, at alt spildevand fra byområder med over 10 000 PE — herunder altså også Milano — som udledes til et følsomt område, senest den 31. december 1998 skulle undergives en mere vidtgående rensning.

14. Jeg er enig med Kommissionen, da det efter min overbevisning ikke kan have nogen betydning, om spildevandet udledes direkte eller indirekte til et følsomt område. Artikel 3, stk. 1, andet afsnit, henviser til byspildevand, som udledes til vandrecipienter, der betragtes som følsomme områder, og artikel 5, stk. 1, foreskriver, at byspildevand, der tilledes kloaknet, skal renses mere vidtgående end beskrevet i artikel 4, før det udledes til følsomme områder. Disse bestemmelser sondrer ikke mellem direkte og indirekte udledninger. Indførelse af en sådan sondring ville desuden være i klar modstrid med direktivets formål.

Forslag til afgørelse

15. Jeg foreslår således Domstolen at fastslå følgende:

»1) Den Italienske Republik har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til artikel 5, stk. 2, i Rådets direktiv 91/271/EØF af 21. maj 1991 om rensning af byspildevand, idet den ikke senest den 31. december 1998 har truffet foranstaltninger med henblik på, at udledninger af byspildevand fra Milano i et afstrømningsområde, der har sit udløb til områderne »Po-deltaet« og det nordvestlige kystområde ved Adriaterhavet — som ved Den Italienske Republiks lovdekret nr. 152 af 11. maj 1999 blev kortlagt som følsomme i den forstand, hvori udtrykket er anvendt i direktivets artikel 5 — renses mere vidtgående end den sekundære eller tilsvarende rensning, som er beskrevet i direktivets artikel 4.

2) Den Italienske Republik betaler sagens omkostninger.«